

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 3

Ljubljana, dne 1. marca 1909.

XVII. tečaj.

POZIMI V ŠOLO.

Osorni mraz, ti bi me stresal,
če kučme te ne bi imel
in tega toplega kožuha,
ki sem prav dobro ga zapel.

Le nesi, burja, mi snežinke,
le meči v mladi jih obraz!
Čez polje v šolo mi hitimo,
ne zmaga nas ne sneg ne mraz.

Saj kurjena je v šoli pečka,
toploto ljubko v nas žehti,
po šoli pa doma v zapečku
prav imenitno se sedi.

Hudobni mraz, ti bi me stresal,
če bi kožuha ne imel
in tele kučme-kosmatinke,
ki sem jo čez ušesa del.

Mokriški.

SOLNCE IN PEČKA.

Kako mogočno z neba gledaš,
kako se, solnce, nam smejiš
in na snežene gore, polje,
skoz mrzli zimski dan žariš.

A žar še tvoj gorkote nima,
čeprav tak milo se smejiš.
Še vedno ljuba nam je pečka,
ki črna v kotu tam stoji.

Kaj bi sedaj poljana v žarkih,
kaj bi bliščeči solnca kras,
dokler pomlad iskreno mlada
še skriva žarki svoj obraz.

Mokriški.

KAJ NAS UČI PRATIKA?

4. Nedelja.

Binček: Marica in Janko sta pa kregala se.
Babica: Za kaj pa?
Marica: Tak otrok, kot je Binček, še ne ve, kaj je to, kregati se.

Janko: Prepira res ni bilo, le radi nekega računa nama je šlo nekoliko navzkriž. Zato prosim, bodite, vi babica, tako dobri in razsodite. Marica pravi, da ima leto 52 nedelj; jaz sem pa trdil, da jih je manj.

Marica: Saj sem jih preštela in v to svrho prelistala vso pratiko. Pa saj drugače tudi ne more biti. Leto ima 365 dni, to je 52 tednov, pa še en dan povrh. Vsak teden pa mora imeti svojo nedeljo, ali ne?

Janko: To je že res. Toda velikonočno in binkoštno nedeljo moraš odšteti, ker sta že všteti med prazniki, in letos se v nedeljo obhaja tudi praznik Marijinega vnebovzetja in god sv. Štefana. Torej je letos samo 48 nedelj.

Babica: Vajin prepir res ni vreden besedi. Vendar, ker hočeta, naj jaz razsodim, moram pritrđiti Marici, da ima navadno res vsako leto 52 nedelj. Nedelja pač ne neha biti nedelja, ako se obenem obhaja še kak praznik, marveč je s tem še zelo povikšana in poslavljenja. Torej le ostanimo pri številu 52.

Prav pa se mi zdi, otroci, da ste sami izprožili to reč. Namenila sem se namreč že sama vam izpregovoriti nekaj besedi o nedelji, preden preidemo do posameznih praznikov v cerkvenem letu. O, kako veličasten je ta dan! Tega vam ne morem dovolj živo opisati.

Najprej vam povem, kdaj in kako je nedelja nastala. Toliko je stara kot človeški rod. Sv. pismo nam pové, da je Bog sam posvetil ta dan, ko je nehal stvariti. In kar svet obstoji, so vsi ljude, ki so še ohranili vero v pravega Boga, posvečevali sedmi dan. Posebej vemo to o Izraelcih. Prepričanje te dolžnosti je Bog zapisal v našo vest. In da bi ljudje ne preslišali tega glasu svoje vesti, je Bog na Sinajski

gori ob gromu in blisku glasno in slovesno ponovil to zapoved. In nekaj posebnega je to, da ima ravno tretja zapoved v sv. pismu pristavek, ki ga nima nobena druga zapoved, namreč: „Spomni se, da posvečuješ sobotni dan!“ Ali mar ni s to besedo „Spomni se!“ naznanjeno, da je posebej ta dolžnost dovolj znana že po glasu vesti in da nas hoče Bog v tretji zapovedi le zopet opomniti, da naj bi je nikar ne pozabili.

Janko: To mi je že jasno, da je sobota tako stara kot človeški rod; a mi praznujemo nedeljo.

Babica: Res je, da kristjani praznujemo nedeljo mesto sobote, pa to ni izprememba dneva, marveč samo zamenjava. V stari zavezi so praznovali soboto — zadnji dan v tednu; v novi zavezi pa praznujemo prvi dan v tednu, in po vsej pravici torej lahko rečemo, da je tudi naša nedelja tako stara kot človeštvo. In v našem jeziku se še ime tega dneva popolnoma ujema: sobota pomeni v hebrejskem jeziku dan počitka; a naša nedelja pomeni isto — dan, ko se ne sme delati.

Janko: Zakaj pa sò apostoli tako zamenjali?

Babica: Pravico so imeli za to od Jezusa Kristusa, ki jim je izročil vladanje sv. Cerkve. Imeli so pa tudi tehtne vzroke. Storili so to v čast in proslavo vsem trem božjim osebam: Bogu Očetu, ker je ta dan začel stvariti; Bogu Sinu, ker je v nedeljo s svojim častitljivim vstajenjem dovršil odrešenje, in sv. Duhu, ker je ta dan prišel nad apostole in pričel v sv. Cerkvi deliti milosti božje vsem, kateri jih hočejo sprejemati.

Po pravici se torej nedelja imenuje **Gospodov dan** ter je in ostane jedro in podlaga vsemu cerkvenemu letu; prelepi prazniki pa le še bolj izpopolnjujejo in svečanostno poveličujejo nedeljsko posvečevanje.

O srečni dan, o blaženi dan — dan Gospodov! Koliko lepega, koliko dobrega in istinito koristnega si mi podelil v dolgem teku mojega življenja! Kako si mi že v detinski in otroški dobi napajal in naslajal srce z najlepšimi mislimi in željami! In kako si mi

v poznejši dobi lajšal in slajšal pezo življenja! — Kako blagodejne spomine vzbujáš v moji duši! Kako ganljivo lepo so nam vselej že v soboto ob delopustu zvonovi naznanjali tvoj prihod! Kako svečanostna so bila nedeljska jutra! In te čete pobožnih vernikov, ki so od vseh strani hiteli k službi božji! Ti z višav in hribov, oni z nižav in planjav; ti od blizu, oni od daleč; ti po ozkih stezah, oni po široki cesti — pozimi in poletu, ob vsakem vremenu — vsi z istim svetim namenom, da bi izpolnili voljo božjo, vredno počastili svojega Gospoda, svoji duši pa izprosili potrebnih milosti. Dobri ljudje, kako jih osrečuje Gospodov dan!

Ne bom pozabila, kako smo se že naprej veselili lepih naukov, ki jih bomo zopet slišali, in kako smo se še potlej med tednom radi pogovarjali o njih. Posebna sreča pa je bila, če sem mogla biti tudi pri spovedi in sv. obhajilu. Z veseljem se spominjam še tudi lepih nedeljskih večerov. Popoldne po službi božji smo brali kaj lepega ali pa peli, zlasti naše prekrasne Marijine pesmi. Včasih smo prepeli skoro vso pesmarico Jeranovo ali Volčičevo.

Marica: Ahá, zato pa še zdaj znate toliko lepih pesmic.

Babica: Veliko dobrega mi je že podelil ljubi Bog na zemlji, a nad vse hvaležna mu moram biti še posebej za nedelje in praznike.

Zdaj vas pa vprašam, otroci: ali hočete biti dobri in srečni?

Otroci: Hočemo!

Babica: Nisem prerokinja, pa vendar vam smem obetati, da boste dobri in srečni, ako boste vedno tako praznovali nedelje in praznike, kakor veleva in želi sv. Cerkev.

Marica: Zdaj bom pa še vse bolj v čislih imela pratiko — zavoljo nedelj in praznikov.

Babica: Prav tako; saj ta drobna knjižica se mi res zdi kot nekak zapisnik božjih milosti, skoro bi rekla, nekak „inventar“ božjih dobrot.

Sv. Kazimir je bil sin poljskega kralja Kazimira III. in Elizabete Avstrijske, rojen 5. okt. 1458. Na sličici ga vidite, kot bi bil še deček. In to je jako značilno za tega ljubeznivega svetnika. Ni sicer umrl v otroški dobi, marveč je preživel vso najnevarnejšo mladinsko dobo do 25. leta, pa ostal je ves čas detinsko preprost in nedolžen, prav po Kristusovem naročilu:

kdor ne bo kot otrok, ne pojde v nebeško kraljestvo.

Njegova največja slava je v tem, da je vkljub velikim nevarnostim, ki jih stavi mladeniču življenje na kraljevskem dvoru, do smrti ohranil neomadežano nedolžnost. Glejte ga, kako veselo in ponosno drži v roki belo lilijo, ki nam oznanja njegovo dušno lepoto! Odlikoval se je pa tudi v drugih čednostih. Svoji dobri materi in vrlemu učitelju je bil spoštljivo vdan in pokoren. Serafska je bila njegova pobožnost; najbolj priljubljen kraj mu je bila cerkev in najprijetnejše opravilo molitev in premišljevanje. Kaj pristrčna je bila njegova ljubezen in pobožnost do Matere božje; zlasti mu je bila priljubljena 60 kitic dolga Marijina pesem, ki se pričinja z besedami: „Vsak dan spevaj, razodevaj, duša, hvalo Materi...“ Vsak dan jo je molil ali prepeval pred Marijino podobo; prosil je celo, da naj ž njim v grob položi prepis te pesmi. Zgledna je bila tudi njegova ponižnost in rododarnost do preprostih in ubožnih ljudi. In dasi tako nedolžen, se je še strogo pokoril in mnogovrstno zatajeval: pod knežjo obleko je nosil ostro in izpokorno oblačilo; spal je zraven rahle postelje na trdih tleh, postil se je poleg zapovedanih postov še prostovoljno... Umrl je v Grodnu pri Vilni 4. marca 1484¹.

Imej posebno zaupanje do tega mladinskega priprošnjika in vzornika!

* * *

¹ Obširneje je opisano njegovo lepo življenje v mladinski knjigi „Zgledi bogoljubnih otrok“ III. str. 108 id.

Štirideset mučencev. V mestu Se-
baste v Armeniji je bilo l. 320. obsojenih
40 vojakov, da so morali v zimskem
času brez obleke vso noč prebiti na za-
mrzlem jezeru. Precej zraven na bregu
pa je bilo napravljeno gorko kopališče,
da bi krščanske junake vabilo k odpadu
in zatajenju vere. Hrabro so prenašali
nepopisne bolečine in osrčevali drug

drugega. Vojak na straži se je čudil takemu junaštvu
— kar zagleda pod nebom nad vojaki angele z 39
venci, hkrati pa enega izmed mučencev, ki je omagal
in prihitel h gorki kopeli — a takoj umrl! Stražnik
se sleče in pridruži svetim mučencem, da naj bi bila
družba polnoštevilna. Zjutraj so mrtva trupla sežgali.

Križ na sličici pomeni sv. vero in palmov list
mučenstvo zanjo. Naokrog so v dveh vrstah muče-
niške krone; slikar je mesto 40 postavil kar nedoločno
število. Priporočaj se jim za krščansko srčnost in
stanovitnost.

* * *

Sv. Benedikt. Kdor hoče sveto živeti,
mora že v mladih letih začeti; staro, suho
drevo se brez čudeža ne ozeleni. Najne-
varnejši so mladeniču zapeljivci; ako hoče
nedolžen ostati, se jih mora narovati kakor
sv. Benedikt.

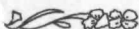
Rojen je bil v Laški deželi blizu Rima
in v to mesto so ga imenitni starši dali v šolo.
Tako pridno se je učil, da so bili starši prav
veseli. Ko modri mladenič ugleda razuzdano življenje
svojih tovarišev in spozna, kako nevarno mu je živeti
med njimi, zapusti mesto in se odstrani v tiho samoto,
ker dobro vé, da je bolje prebivati med divjo zverino
kakor med divjimi, zapeljivimi ljudmi.

Jelo je po deželi sloveti, kako sv. Benedikt sveto
živi. Od vseh krajev ga pridejo obiskavat in poslušat
njegove nauke. Veliko jih naprosi sv. Benedikta, da
pri njem ostanejo in ž njim Bogu služijo v sveti dru-
žini. Sezidal je v ta namen v istem kraju dvanajst

malih samostanov, vsakemu je dal dvanajst menihov in enega poglavarja. Sv. Benedikt je vse lepo vodil ter jim ostro naročal moliti in delati. Pozneje se je preselil na drug hrib, ki se imenuje Kasino, kjer je postavil nov samostan, sezidal dve cerkvi in spisal sveta vodila, po katerih še zdaj žive črno oblečeni menihi, ki se po svojem duhovnem očetu imenujejo benediktinci. Sveti in pridni možje so bili; po vseh krajih so lepo obdelovali zemljo in poučevali mladino, kakor jim je zapovedal sv. Benedikt.

Preden je zbolel sv. Benedikt, si je dal pripraviti pokopališče, in šesti dan svoje bolezni zanesti v cerkev. V sredi svojih učencev zaužije zadnjo popotnico in v njihovih rokah izroči svojo dušo Bogu l. 543. (Slovesek.)

Zakrivljena palica na sliki pomeni, da je bil samostanski predstojnik ali opat; kelih, iz katerega kača sika, pa spominja na ta le dogodek. Še preden je uravnal samostansko življenje po svojih modrih pravilih, so ga hoteli v nekem kraju zastrupiti in so mu strupa nalili v čašo. Svetnik pa je po svoji navadi križ naredil nad posodo, preden je hotel piti. Posoda se takoj razpoči in svetniku je rešeno dragoceno življenje. Vidiš moč križa! Ali se pokrižaš vselej dostojno in pobožno?

SOLNCE IN MEGLE.

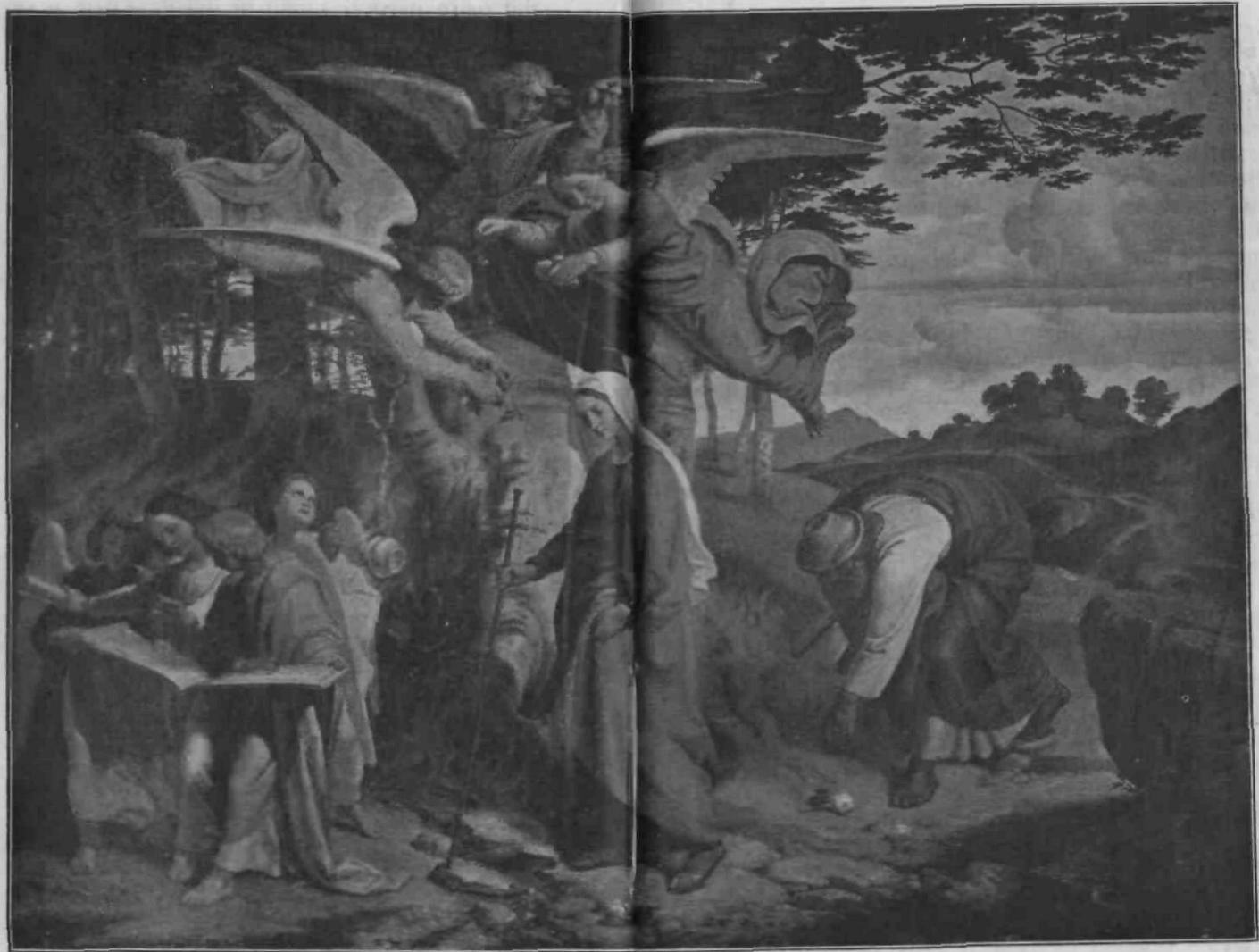
Oj, oblaki in meglice
solncu so zakrili lice,
da je vzdihovalo milo
in od tuge solze lilo.

Pa pregnalo žarko solnce
je oblake in meglice,
posijalo je na holmce
in vzbudilo cvetje, ptice.

To je snežec vam oholi
bridke solze točil,
da gorice je in doli
s svojimi solzami močil.

Mokriški.

Angeli spremljajo svojo nebeško Kraljico.

STRAH POD STAJAMI . . .

I.

Ta-le povestca ni stara. Napisal sem jo pred par tedni. Vršila se je pa pred par leti. Letnico sem že pozabil; pa to nič ne dé.

Kepali so se. Tam pod Stajami je zmrznil potok, in je nastal led. To pa je bilo največje veselje mladim razposajencem. Večjega veselja bi jim ne bil mogel napraviti nihče, kot ga jim je napravil mraz in led. To je bilo zanje.

Zimskega popoldne. Vse je mirno. Po vasi burja mrzlo piše. Peči se oklepa babica in jo objema s koščenimi rokami. S peči diši koruzno zrnje. Po sobi se širi gorkota. Mati kuhajo kosilo. Otrók pa ni doma. Svečan mir plava nad vasjo v zimskem dnevu.

„Alo, France, alo! Sprimimo se z rokami in drsajmo se v vrsti! Skup, skup, le skup!“ Sprimejo se z rokami. Led škriplje pod nogami mladih junakov.

„France, ti šteji; alo, drugi ubogajte! Do tri naštej in zleteli bomo!“

„Pozor! Ena — Mačkov Janez, daj mir — dve — — —“

„Čak, da se primem Ceneta; da ne padem.“

„Šimon, ti boš šel iz vrste, če ne boš dal miru,“ poveljuje France.

„Posluh! — Štel bom še enkrat. Naj bo! Ena — dve . . . Nikari ne nagajajte! Bo kateri padel, potlej bomo pa imeli. Še enkrat pravim, mirujte!“ France jih miri in miri, pa so poredneži vedno bolj razposajeni. „Tak, mirujte, no! Sedaj gremo, kadar rečem ‚tri.‘“ Komur se ne ljubi, naj pa tukaj ostane. Ena — dve — tri!“ —

In zadrvi se mlada četa po trdem ledu, da zaječe žebliji na čevljih. Roke se jim pordeče.

Mačkov Janez pa ni drvil za drugimi. Na tleh je ležal pri kraju. Takrat, ko so se drugi spustili po ledu, je Mačkov Janez izpustil desnico tovariša na levici in levico tovariša na desnici. Padel je in obležal. Pogledal je za drugimi. Njegov pogled je splaval po

ledu in se ustavil pri drsajočih se navihančkih. Sključil se je Janez in se poizkusil dvigniti. Pa ni šlo.

„Hoj, hoj, stojte! Tukajle je luknja v ledu. Da kdo noter ne pade, stojte, pazite!“ je kričal Štefinovčev Cene in se iztegoval po tovariših. Stopili so okrog luknje in jo motrili od vseh strani.

„Kdo jo je pa napravil? — Ahm, Mačkovega Janeza ni tu. On je, on!“ se je oglašal nekdo med glasnim hrupom.

„Kako bo on?“ ga je zagovarjal Lačnov Šimon, „ko je pa padel in leži tamle gori na ledu. Lejte, tam, čisto pri kraju leži in gleda dol proti nam.“

„Pa res,“ se oglasi več glasov naenkrat.

„Pojdimo gledat, kaj mu je, ko ne more vstati!“

„A — kaj! Potuhnil se je. Tako navado ima, da rad oponaša žival, od katere nosi ime — Mačkov Janez.“

„Saj je res tako. Že vem; ondan se je tudi tako potuhnil, ko smo še pasli krave. Jeseni je bilo.“

„Tako je. Potem bi se nam pa smejal, ko bi prišli k njemu. E, nič; naj le leži, če se mu ne ljubi vstati. Mi se drsajmo proti cerkovnicam; da, prav do tja. Potok je dolg in led močan. Le naprej!“

Družba se je drsala naprej. Pod hribom so vpili in tolkli s petami po ledu.

„Ampak, meni se zdi,“ zamomlja Podstajnikov Grogec, „da Mačkov Janez še sedaj ni vstal. To se mi čudno zdi. Če bi bil šel domov, bi ga bili videli. Pravim, da se še ni pobral in se še ni.“

„I, kaj roji pa tebi po glavi Mačkov Janez? Saj sta si vendar zmerom v laseh kot pes in mačka,“ povzame besedo France. „Da se tako zanimaš zanj! Pusti ga, naj leži in počije — — —“

Podstajnikovemu Grogcu pa le nekaj ni dalo miru. Sukal se je na vse strani in se vrtel kot vrtavka. Kmalu se je opogumil in se vrnil k Mačkovemu Janezu.

Za Goričko so se ustavili drsači.

Podstajnikov Grogec je tekel proti njim in vpil:

„Tecite! Mačkov Janez ima nogo zlomljeno!“

Ko je bil Grogec že prav blizu njih, so ga šele slišali in ubogali. Leteli so gledat Mačkovega Janeza,

ki je ležal na ledu ves mrzel in snežen. Nobene solze ni bilo v njegovem očesu, samo v njegovem pogledu je plavalo nekaj globokožalostnega. Ni se premaknil Janez z mesta. Tiho se je oziral okrog sebe. Mraz mu je pihal v obraz. Po vsem životu je trepetal in zmrzoval.

Kot okameneli so stali kraj njega drsači. Pogledovali so ga pomilovalno, usmiljeno, sočutno . . .

„A — kaj bomo? Grogec, po sančke pojdi! Peljali ga bomo domov. Pretežek je, da bi ga nesli.“

„Seveda je pretežek.“

„Tako j jih pripeljem,“ dé Podstajnikov Grogec in steče domov. Lačnov Šimon pa privzdigne Janeza in ga postavi pokoncu. A Janez ne more stati. Omahne na Šimnovo koleno. Tedaj ga prime pod pazduho še Bitničev France in oba s Šimnom ga držita. Medtem pa prileti Grogec s sankami. Nekateri mu hité naproti.

Šimon in France posadita Janeza na sanke. Vprežeta se vanje Štefinovčev Cene in Podstajnikov Grogec ter zdirjata proti vasi. Za njima pa bezljajo ostali otroci.

Pred Mačkovo hišo se ustavijo. Hišna vrata se odpro. Na prag pridejo Mačkova mati in pogledajo po otrocih. Opazijo Janeza. Otroci vsi plaho pobegnejo. V hipu je vsak za svojim oglom. Samo Grogec ostane pri sankah in nestrpno čaka, da mu kdo vzame Janeza s sank. Mačkova mati pa niso vedeli, kaj se je zgodilo z Janezom. Mislili so, da nalašč noče iti domov, ker se boji, da bi bil tepen. Celu dopoldne se je namreč potepal, in sedaj je poldne že odzvonilo. Stopijo torej Mačkova mati s praga v kuhinjo in pograbijo burklje.

Podstajnikov Grogec je videl, kako so se dečki poskrili in da so se mati umaknili s praga. Prijel je torej Janeza, ga položil sredi ceste v sneg ter zdirjal s sankami proti domu.

„Tako-le je,“ si je mislil, ko je hlačal domov. „Človek mu pomaga in ga spravi domov, pa bi bil zato kmalu še tepen. E — e, čudno je!“

Osuplo so gledali Mačkova mati iz veže, ko ni bilo nikjer nobenega otroka več. Samo njih Janez je zdihoval sredi ceste v snegu.

„No, no, Bog pomagaj, kaj pa ti je, moj Janezek? — Ubožček moj, kaj pa ti je?“ —

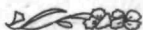
V naročje ga denejo in neso v hišo na gorko.

„Mama, jaz ne morem na nogo. Padel bom, primite me,“ potoži Janez, ko ga mati spuščajo z naročja.

„Za božjo voljo, pa kaj ti je?“

Janez pove, kako in kaj se je zgodilo. On obljublja, da se ne bo nikoli več ganil od doma. Toda vse obljube in vsi sklepi in vse kesanje ne zaleže nič. Noga je zlomljena, naj Janez joka in stoka, kolikor hoče.

(Konec prih.)

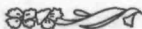

TROJNO ZRKALO.

Neka deklica je bila zelo ničemurna in si je želela raznovrstnega lišpa. Nekega dne piše svoji materi, naj ji pošlje zrkalo. Bila je namreč v dekliškem zavodu. Mati ji kmalu odpiše in ji obljubi, da ji pošlje tri zrkala. V prvem bo videla, kaj je, — v drugem, kaj bode, — in v tretjem, kaj mora biti.

Deklica nestrpno pričakuje obljubljenih zrkal. Kar pridejo hkrati tri zavojčki. Hitro jih začne odvijati. Ko odpre prvega, res zagleda malo ogledalce. V njem je lahko videla svoje obličje. „Kako je mama dobra!“ si je mislila, in položila zrkalo na mizo. Odpre drugi zavojček in zagleda — naslikano mrliško glavo! To je bilo torej — zvesto zrkalo tega, kar bode kdaj. Še bolj radovedna in z nekim strahom hiti odpirati tretji zavoj in najde v njem — lepo podobo prečiste Device! „Da, da,“ reče deklica, zadeta po žarku milosti božje, „to je, kar moram tudi jaz biti, — in tako hočem s pomočjo milosti božje tudi biti in ostati vse dni svojega življenja.“

V zrkalu Marijinega življenja se je res pridno ogledovala in zvesto posnemala njo, ki se imenuje „podoba pravice“, ter postala krasen vzor vsem svojim vrstnicam.

PASJE PRIJATELJSTVO.

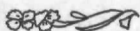
Po Krilovu priredil J—č.

V prostrani kuhinji, ravno pod oknom, sta ležala na solncu psa: Polkan in njegov tovariš Barbos. Dasi sta vedela, da bi bilo za nju pristojneje ležati pred hišnimi vrati, sta vendarle ostala na svojem starem priljubljenem mestu. Ondi sta tudi jedla; lajala pa nista na nikogar. Tako leže torej sta se naša dva znanca pogovarjala o različnih stvareh ter naposled prišla do prijateljstva. „Čuj, brate,“ reče Polkan svojemu drugu, „kaj je na svetu prijetnejšega, kakor živeti s prijateljem v soglasju? Kamorkoli se eden gane, tja gre drugi za njim. Jesta, spita — sploh vse opravljata združeno: eden ne more živeti brez drugega. Ko bi med nima vladala taka ljubezen, bi le videl, kako hitro bi potekal čas.“

„Prav praviš,“ reče mu Barbos, „tudi jaz mislim tako. Že davno sem pomišljal o tem, in storilo se mi je inako, ko sem se spomnil, kako se midva, sodruga, dereva in trgava za vsako malenkost. Narediva drugače, saj vendar pravijo, da smo ravno mi psi slavljani kot zgledi pravega prijateljstva.“

„Veš kaj,“ mu odgovori drugi burno, „pokaživa vsaj midva ljudem zgled prave ljubezni. Podaj mi taco!“ Tovariš mu jo svečano poda. In takoj sta ležala nova prijatelja v objemu ter božkala in poljubovala drug drugega. Kdo ve, kako dolgo bi bilo še trajalo to vse, da se ni zgodilo v tem trenutku nekaj, kar je nenkrat pretrgalo vezi novega prijateljstva. Kuhar je namreč na nesrečo vrgel iz kuhinje kost, in ta je bila edini, nedolžni vzrok razpora. Naša dva znanca sta bila seveda takoj pri nji in kar v hipu je bilo pozabljeno prijateljstvo. Začel se je obupen boj za — kost. Kdo ve, koliko časa bi se bila trgala, da ju ni dekla oblila, nakar sta renče odšla vsak na svojo stran.

Tudi pri ljudeh se godi tako. Ljubijo se in družijo, a vrzi jim kost, in takoj se začno gristi zanj.

OJ PRISVETI, ZLATI SOLNČEK!

p F. S. Spindler.

Petje

1. 2. 3. Oj pri - sve - ti, zla - ti soln -

Gosli
ad lib.

mf

1. ček, in raz - to - pi snež - ni led,
2. ček, in na dalj - ni jug po - gle,
3. ček, in raz - jas - ni nam^o o - braz,

f

1. in pre - bu - di spe - čo tra - to,
2. pa po - kli - či drobne ptič - ke,
3. da po - za - bi - mo na zi - mo,

1. da nam bo ro - di - la spet!
 2. spet v do - mo - vje na - ših vej!
 3. da po - za - bi - mo na mraz!

SNEŽENI MOŽ.

Oče so obljubili Jankotu, da mu bodo naredili sneženega moža, kakor hitro bo zopet snežilo. Ko je začel sneg naletavati, brž opomni mali deček očeta in prosi, naj mu naredé obljubljenega moža.

„Danes še ni mogoče,“ reko oče, „danes je še premalo snega.“

„Pa naredite samo noge,“ moleduje Janko, „in kadar bô spet snežilo, pa še glavo.“

Oče izpolni sinčku željo in nagrabi iz plitvega snega dva stebrička, ki naj bi pomenila noge prihodnjega moža. Drugo jutro pa so z drugim snegom vred izginile tudi noge obljubljenega moža. Žalosten vzklikne Janček: „O jej, noge so že odšle!“

Računska naloga.

Eden gre pred tremi, trije gredo med tremi, dva gresta za tremi. Koliko je vseh?

Šaljivo vprašanje.

Katera je srednja črka v abecedi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)